

Gisela Saló
Veu, guitarra i piano

Francesc Saló
Piano

Ferran Saló
Violí i viola

Cia. de Creació Kunstant

La meva àvia és immortal

(Assaig d'un possible funeral)

Repartiment: Gisela, Francesc i Ferran Saló / Audiovisuals: Nina Solà i David Minguillón / Escenografia, il·luminació i vestuari: Iván García i Selene Sánchez / Ajudant de direcció: Mireia Lucas / 2on Ajudant de direcció: Victòria Bilbao / Mirada externa: Diego Fornell / Tècnic i regidor: Raúl Gallegos
Acompanyament: Jordi Fondevila / Text, direcció escènica i dramaturgia: Gisela Saló

La meva àvia és immortal (assaig d'un possible funeral) és una peça íntima de teatre documental on, seguint l'estructura d'un concert en format assaig, la neta i els fills de la Teresa (la Babita) ens fan viatjar per la vida de l'àvia a través de les seves cançons preferides, les seves històries, els records de les cintes de vídeo 8, les infinites trucades de telèfon en temps de Covid... mentre es preparen per la seva mort des de l'humor i l'amor. Un funeral abans de temps transformat en peça escènica musical. Un espectacle permanentment viu i en constant transformació.

Durant poc més d'una hora, el públic serà testimoni d'una cerimònia familiar aparentment aliena i coneixerà la Babita a la vegada que s'acomiarà d'ella.

La meva àvia és immortal

Orígens

La meva àvia, la Teresa o la Babita (com li diem nosaltres) va fer cent anys el passat dotze d'abril del 2020. Ja fa temps, inclús anys, que tenia aquest dia impregnat al cervell. Em preguntava si seria possible que arribés als cent i si una vegada fets, seguiria vivint, com si la vida només pogués anar del zero al cent. Però ja han passat mesos des del dia suposadament fatal i ella segueix allà, a la seva habitació de residència, saludant per la finestra, parlant a totes hores per telèfon fins que es queda sense bateria i mirant la televisió des de la seva butaca, esperant a que posin alguna pel·lícula del Richard Gere.

La meva àvia és gran. Molt gran. Però tothom fa com si no ho fos. Deixem que passin els dies i les hores sense ser conscients que la podem perdre en qualsevol moment. “En tinc cent eh nena!” La necessitat de fer aquest projecte va sorgir durant el confinament, on la mort va estar (i està encara) més present que mai.

Jo necessito acomiadar-me bé de la meva àvia i fer-ho amb temps, des de la calma i la serenor. No vull que la seva mort m'agafi desprevinguda i haver d'improvisar paralizada pel dolor. Només de pensar-ho entro en pànic. És per això que he decidit assajar la seva missa funerària (estant ella en vida) i convertir-la en una peça escènica, en un concert homenatge, en una celebració de vida. Un comiat personalitzat, ple de música, d'imatges evocadores, de records, de muntanyes russes de sentiments. De dol, d'alegria, d'humor, de dubtes. De poesia. Un comiat abans d'hora per després ser-hi a temps. El meu pare, el meu tiet i jo en escena, com a canal de moltes veus i de molts bocins de vida.

Amb aquest projecte tinc una voluntat clara d'universalitzar la meva història personal. La biografia de la meva àvia com a material poètic per parlar de la família, les àvies, la mort, el pas del temps, la vellesa...

Gisela Saló

Barcelona,
12 d'Abril, 2020
(Celebració aniversari,
100 anys)

***“Ara no és un bon moment per morir-me.
No toca. I quan no toca, no toca”***

Babita

I te tota la raó

Sinopsis

«La meva àvia encara està viva però avui farem com si no hi fos. Potser no ho entendreu però jo necessito preparar-me. No vull improvisar què li dic ni quina música li toquem. No vull que la tristesa m'encegui i permeti que els altres prenguin decisions per mi. És per això que he decidit assajar el seu funeral i convertir-lo en una peça escènica, en una alternativa, en una altra manera de dir adéu i d'afrontar la mort. No només la meva àvia és immortal; totes ho són.»

*I si la Babita fos la teva àvia? Podria ser-ho. De fet ja ho es.
Una mica, sí.*

*“Diuen que te’n vas amb
Nostru Senyor i tot això
però jo ja no em crec res.*

Terra sobre terra.”

Babita

*To, la Babita i el meu
germà. Platja d'Aro, 1999*

*Que guapa ella a la finestra!
Es va posar la seva millor roba aquell dia*

Dramatúrgia

És a través de la paraula, el meu pensament projectat textualment, les cites de la meva àvia, les nostres converses de telèfon enregistrades, la música en directe (piano, violí, viola, guitarra i veu), els records de les cintes de vídeo 8, diferents vídeos de familiars parlant sobre la Babita en l'actualitat, la veu de la Babita enregistrada, la música del vinil i el radiocassette, les diapositives familiars antigues, escenes del Richard Gere i d'altres records visuals i textuels, que es conforma la dramatúrgia de La meva àvia és immortal (assaig d'un possible funeral).

Un diàleg permanent entre el passat i el present que ens permet fer un viatge en la vida de la Babita i en el temps, a partir d'un recorregut musical, històric i sociològic.

Papi,
Barcelona, 1987

Tiet Ferran, Babita i jo,
La Garriga, 1992

Quina pressió cantar la cançó del meu pare davant d'un públic. El meu pare està molt nerviós, ja us ho he dit. Però jo també.

Que difícil cantar aquesta cançó sense que em tremoli la veu!

El públic

Volem fer sentir al públic com a casa i convidar-los a entrar en la nostra intimitat durant una estona. Serà gràcies a elles i ells que podrem posar a provar la cerimònia funerària que hem dissenyat i així poder viure una experiència que sigui el més semblant possible a la del dia oficial del funeral. Parlarem al públic com si fossin els familiars i amics de la Babita i faran el viatge amb nosaltres, coneixent a la Babita per primera vegada i acomiadant-se d'ella al mateix temps. Perquè la Babita deixa petjada, us ho puc assegurar. La Babita és la meva àvia però podria ben ser la de totes. Volem crear un vincle proper amb el públic i buscar la seva complicitat. Els mirarem als ulls i els parlarem de tu a tu, com si els coneguessim de tota la vida. I aquest vincle també es reforçarà a través del meu pensament que s'anirà projectant textualment. A través d'aquest text desvelaré informacions de la família, me'n riuré de nosaltres mateixos, buscaré comicitat en moments dramàtics, demanaré al públic que aplaudeixi al meu pare perquè estigui content... etc., generant una altra capa de discurs i allunyant-nos a estones del funeral.

*Santander, 2021
(Cafè de las Artes Teatro)*

Aquí és quan li explico al públic que la meva àvia està viva però que estem assejant el seu funeral...

Sempre he volgut cantar una cançó d'aquest estil amb un focus de llum sobre mi, he demanat aquest retall expressament.

Sóc molt feliç ara mateix.

To cantant 'Drown in my own tears' de Ray Charles.

La nostra trajectòria

La Companyia de creació Kunstant va ser creada l'any 2013 per Diego Fornell, Gisela Saló i Raúl Gallegos, juntament amb altres estudiants d'arts escèniques i audiovisuals, amb l'objectiu de crear projectes teatrals que es beneficiessin de la interacció amb altres disciplines artístiques (principalment les arts musicals i audiovisuals). El seu primer projecte com a companyia va ser l'obra de teatre ARA, una obra de creació inspirada en la vida de les àvies de Gisela Saló, dirigida i escrita per ella mateixa amb l'acompanyament de Diego Fornell. En aquest projecte va col·laborar amb la companyia la Nina Solà, dirigint el teaser de l'obra. L'obra ARA es va presentar per primera vegada l'any 2013 i es va seguir representant durant els anys 2015 i 2016 a La Nau Ivanow, el Teatre Principal d'Olot i el Teatre Regina. Després de la finalització definitiva d'aquest primer projecte l'any 2016, els diferents membres de la companyia decideixen agafar nous camins de formació i professionalització, tant a nivell local com internacional, fet que provoca que la companyia s'aturi durant una temporada.

L'any 2019, Diego Fornell, Gisela Saló i Raúl Gallegos, després d'un temps sense col·laborar plegats, es retroben per tal de reprendre el projecte de companyia que va quedar aturat l'any 2016 amb ganes d'explorar nous formats escènics. Encaren el seu segon projecte juntament amb Nina Solà: una adaptació teatral documental i interdisciplinària del llibre "El mestre que va prometre el mar". Degut a la situació de la Covid-19, aquest projecte no s'arriba a estrenar però poc temps després comencen a desenvolupar un tercer projecte de nova creació juntament amb altres artistes i professionals: La meua àvia és immortal (assaig d'un possible funeral). Representen la peça durant els anys 2020 - 2022 en diferents escenaris de Barcelona i de l'estat espanyol com l'Institut del Teatre, el Café de les Artes Teatro de Santander, el Corral de Comedias d'Alcalá d'Henares i la Sala Sandaru.

Des de l'any 2020 la companyia dona un gir al projecte inicial de Kunstant i aposta pels formats documentals, la hibridació de llenguatges i la mediació comunitària cultural, incorporant nous membres a l'equip. Actualment es troben immersos en el seu primer projecte comunitari: Barris que parlen, havent començat amb el Poblenou de Barcelona com a barri pilot. La peça resultant del procés de mediació s'ha presentat recentment al Centre Cívic Can Felipa i a l'Institut Quatre Cantons dins del Festival Escena Poblenou. Derivat de Barris que parlen, han obert una nova línia de creació sota el nom 'Pobles que parlen'.

Aplaudiments finals

Fitxa artística

REPARTIMENT
Francesc Saló (piano)
Ferran Saló (violí i viola)
Gisela Saló (veu, guitarra i piano)

AUDIOVISUALS
Nina Solà i David Minguillón

ESCENOGRAFIA, IL·LUMINACIÓ I VESTUARI
Iván García i Selene Sánchez

AJUDANT DE DIRECCIÓ
Mireia Lucas

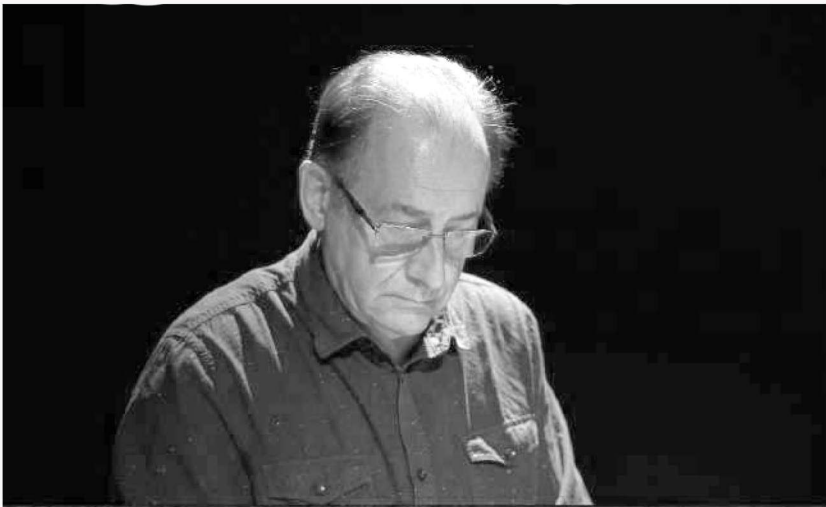
2on AJUDANT DE DIRECCIÓ
Victoria Bilbao

PRODUCCIÓ I DISTRIBUCIÓ
Irene López

TÈCNIC I REGIDOR
Raúl Gallegos

ACOMPANYAMENT
Jordi Fondevila

TEXT, DIRECCIÓ ESCÈNICA I DRAMATÚRGIA
Gisela Saló

GISELA SALÓ (Barcelona, 1992)

Directora, dramaturga i intèrpret

Graduada en Direcció Escènica i Dramatúrgia a l'Institut del Teatre de Barcelona. Gràcies a un conveni internacional amb Buenos Aires, realitza una part dels seus estudis a la Universidad Nacional de les Artes (UNA) entre els anys 2017-2019, combinant assignatures de les carreres de Direcció escènica, escriptura i interpretació. A la capital argentina dirigeix dues obres de teatre: 'Amor ido i 'La cala', de la qual també fa l'adaptació i la dramatúrgia, juntament amb l'artista Agostina Prato. A Buenos Aires, també es forma durant uns mesos en entrenament actoral a l'Escola el Sportivo Teatral així com en Noves tecnologies aplicades a l'escena amb Silvia Maldini i Alejandra Dagostino. Escriu i dirigeix la seva primera obra de teatre 'Ara' per primera vegada al 2013 i té l'oportunitat de representar-la en diferents escenaris de Catalunya, entre ells, la Nau Ivanow, el Teatre Regina i el Teatre Principal d'Olot, principalment durant els anys 2015 i 2016. 'Ara' neix inicialment com a projecte de fi d'estudis del CFGS en Realització d'Audiovisuals i Espectacles impartit per l'Escola de Mitjans Audiovisuals (EMAV). Aquesta última formació, li permet guanyar la Beca Leonardo da Vinci i anar-se a treballar en un teatre de Berlín (English Theatre Berlin), on fa d'ajudant de direcció, regidora i assistent de llums. A Berlín també participa com a assisstent de llums en l'obra 'Verflucht das Herz: Shakespeares Sonette' de la producció del Thikwa Theater. A finals del 2020 presenta a l'Institut del Teatre la peça 'La meva àvia és immortal (assaig d'un possible funeral)', la qual escriu, dirigeix i interpreta. Durant els anys 2021-22 té l'oportunitat de seguir representant l'obra en diferents escenaris de Barcelona i de l'estat Espanyol. Actualment es troba dirigint artísticament el seu primer projecte comunitari: 'Barris que parlen'. Compagina el seu treball de creadora escènica amb la d'educadora i formadora i també participa en nombrosos projectes europeus relacionats amb el teatre social, la dansa i el teatre immersiu i sensorial.

FRANCESC SALÓ (Barcelona, 1954)

Música i intèrpret

Nat en el sí d'una nissaga de músics sardanistes de l'Empordà, comença a estudiar piano i trompeta des de ben petit, motivat per les arrels musicals de la família. L'any 1974 crea, juntament amb el seu germà Ferran Saló i el cantant Pere Canal, el grup de música Quart Creixent amb el que tocaran durant tres anys per diferents escenaris de Catalunya, fent de teloners de diferents cantants de la Nova Cançó com Lluís Llach i Ramón Muntaner. L'any 1978 es fusionen amb la banda de Rock Progressiu: La Coral Còsmica, amb la que Francesc tocarà el piano durant dos anys i compondrà un dels temes principals del grup: 'Arbre', una adaptació musical del poema (sota el mateix nom) de Miquel Martí Pol. Aquesta peça serà seleccionada l'any 2000 per formar part d'un disc d'homenatge al poeta: Roda a Miquel Martí Pol. Per diferents motius personals i familiars, Francesc es veu obligat a deixar radicalment la música de forma professional a principis dels anys 80. Tot i així, mai ha deixat de tocar ni de compondre, la seva gran passió i vocació. El projecte de la seva filla Gisela 'La meva àvia és immortal', significa la seva tornada als escenaris després de quaranta anys, tocant de nou al costat del seu germà Ferran i acompanyant musicalment, per primera vegada davant d'un públic, a la seva filla.

FERRAN SALÓ (Barcelona, 1957)

Música i intèrpret

Nat en el sí d'una nissaga de músics sardanistes de l'Empordà, estudia violí al Conservatori Municipal de Música de Barcelona amb Jacinta Torner i Mariano Sainz de la Maza, finalitzant el grau professional de violí amb el violinista Gerard Claret a l'Escola de Música de Barcelona. Posteriorment inicia els estudis de viola amb l'americà Carl Barriga al Conservatori de Badalona i més tard amb Aureli Vila al Conservatori Superior de Música del Liceu fins obtenir el títol de Grau Superior de Viola. Ha realitzat cursos de postgrau amb Emilio Mateu, Bruno Ciurana i Enrique de Santiago. Ha col·laborat o format part de la majoria de formacions orquestrals o de música de cambra del país: Orquestra Simfònica del Vallès, Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC), Orquestra Solistes de Barcelona, Orquestra Solistes de Catalunya, Orquestra de cambra del Real Cercle Artístic, Orquestra de cambra Gonçal Comellas, Virtèlia Sinfonietta, etc. Actualment forma part de L'Orquestra de Cambra Catalana dirigida per Joan Pàmies i del quartet de corda "Havel Quartet". Amb aquestes formacions ha realitzat concerts per Espanya, Europa, Amèrica llatina i la Xina. Imparteix classes de violí, viola, música de cambra i dirigeix les orquestres infantils i juvenils a les escoles municipals de música de les poblacions de Caldes de Montbui i La Garriga. De jove, entre altres coses, va tocar durant anys com a violista en l'espectacle Mar i Cel de Dagoll Dagom i anteriorment en grups com Quart Creixent i la Coral Còsmica.

NINA SOLÀ (Barcelona, 1992)

Audiovisuals

Formada en cinema a l'ESCAC (Escola Superior de Cinema i de Catalunya) i especialitzada en documental. Complementa els seus estudis a FugaFoto amb el curs de documental interactiu i a l'Institut del teatre, actualment, cursant el Postgrau en Escenificació digital. En l'àmbit cinematogràfic destaca el documental Cartes al meu fill produït per ESCAC Films, seleccionat al DocsBarcelona i emés a TVC. El seu treball en l'equip de direcció, producció i muntatge de documentals de Nanouk Films com Alcaldessa dirigit per Pau Faus guanyador al premi a millor documental dels Premis Gaudí 2016 i La Nova Escola, en co-producció amb TVC. I la coodirecció dels documentals El Temps després de la pluja i La passió segons Pep Amores. És professora de documental a l'ESCAC i co-fundadora del col·lectiu artístic Mambo Project, dedicat a la creació de projectes multidisciplinars on dirigeix la seva primera obra teatral: La Festa. Una coproducció de Fira Tàrrrega i ICEC i en col·laboració amb l'Estruch, Roca Umbert i el Graner. Actualment participa en diferents projectes teatrals com This is not here de Sònia Masuda, La meva àvia és immortal de Gisela Saló o IAIA, un espectacle interdisciplinar de Mambo Project, el qual ella mateixa dirigeix juntament amb Jordi Font.

DAVID MINGUILLÓN (Mataró, 1987)

Audiovisuals

Animador i artista digital de professió, des de 2014 crea animacions per a diferents peces escèniques i instal·lacions a Mataró. En 2016 entra a formar part del col·lectiu artístic Telenoika de Barcelona on fa els seus primers passos en el món de la videoprojecció i es forma en diferents àmbits tecnològics relacionats amb l'escena digital (Videomapping, pixelmapping, programació visual, interactivitat i dispositiu...) amb artistes com Xavier Gibert, Roman Torre, Ricardo Cançado i Alba G.Corral.

Al 2020 entra a l'Institut del Teatre de Barcelona on estudia un postgrau d' Escenificació i Tecnologia aplicada al món teatral i performatiu, fent residències a l'Estruch de Sabadell com a part de la formació. Al desembre del mateix any treballa com a ajudant tècnic a la instal·lació de Nadal del Fòrum de Barcelona de la mà de Mid Studio i Alex Posada.

MIREIA LUCAS (Barcelona, 1991)

Ajudant de direcció

Des de petita s'ha format com a ballarina de dansa clàssica i contemporània. Va formar part del cos de ball del grup estable de dansa a la UAB sota la direcció de Carles Salas. També té formació com a cantant i posseeix el títol de 1r i 2n grau de Voice Craft. El 2017 va finalitzar el Grau Professional d'Interpretació dins l'especialitat de teatre musical a l'escola Memory. També ha realitzat diversos tallers amb professionals de l'escena com Meritxell Duró, Mariona Castillo, Luis Salgado i Xavi Casan entre d'altres. Va participar com a actriu en diversos espectacles i curtmetratges com la Nit de musicals al Teatre Grec (Dir. Elisenda Roca, 2015), Musicals en concert a l'Espai Josep Bota de Sant Andreu (Dir. EMM Sant Andreu, 2015) i el curtmetratge dels alumnes de la UB Door (2017). Recentment ha fet d'ajudant de direcció a la peça Germanes, dirigida per Rpberto Romei i estrenada el febrer de 2020 al Teatre Tantarantana de Barcelona. Actualment està cursant el grau de Direcció i Dramatúrgia a l'Institut del Teatre i ho compagina amb la docència d'arts escèniques i dansa a diferents escoles i centres cívics.

IVAN GARCIA (Barberà del Vallès, 1996)

Escenografia, il·luminació i vestuari

Interessat des de petit pel món audiovisual, va realitzar un Grau Superior de Realització d'Audiovisuals i Espectacles, en el qual va adquirir les seves bases en il·luminació i va despertar un interès important per les arts en viu. Ha realitzat diversos projectes acadèmics propis o de companys i algun que altre projecte professional, com “Mira como arde”, presentat a un festival organitzat pel Centre Cívic Parc Sandaru de Barcelona, aconseguint el premi a millor vestuari; o Isondues, una instal·lació lumínica per al festival Barcelona Llum. Actualment està cursant l'últim curs d'Escenografia a l'Institut del Teatre i participa en diversos projectes com ‘La meva àvia és immortal’ de Gisela Saló o NO(W)HERE de Natalia Barraza.

SELENE SANCHEZ (Brasil, 1998)

Escenografia, il·luminació i vestuari

L'any 2017 inicia els seus estudis en Escenografia a l'Institut del Teatre de Barcelona, on descobreix que el teatre recull moltes de les seves inquietuds. Al 2018 realitza un Laboratori sobre la figura de Iago Pericot, una obra anomenada “Si me quereis, irse”. Més endavant, participa com a assessora de vestuari i espai en “Niarmada”, un projecte creat i dirigit per Eugènia Pujol inspirat en les tretze roses. Al 2019 participa com a escenògrafa en una peça anomenada “Hipopampo”, que tracta sobre els records i l'oblit, sobre les diverses maneres de reconstruir les nostres experiències passades. Aquest mateix any, interromput pel Covid, realitza un projecte escenogràfic creat i dirigit per Jordi Prat i Coll. Una peça anomenada “La bogeria és a tocar”, inspirada en el diari de Frida Khalo, endinsant-se en la intimitat de Frida a través d'un recorregut musical. Actualment es troba immersa en La meva àvia és immortal, un viatge a través d'un centenar d'anys i records.

VICTORIA BILBAO (Venezuela, 1991)

2ª ajudant de direcció

Va començar a estudiar teatre l'any 2010 a Tenerife, Illes Canàries, al Teatre Victoria amb Abraham Gómez i va formar part de la seva companyia, Teatre 13, actuant en diferents muntatges. L'any 2014 es va mudar a Bogotá, Colòmbia, on va ingressar a la Casa del Teatro Nacional i al Teatro Varasanta. L'any 2016 es va mudar a Buenos Aires, on va estudiar tres anys la llicenciatura en Actuación de la Universidad Nacional de las Artes (UNA), formant-se en paral·lel amb diferents professors com Toto Castiñeiras, Cristina Banegas, Juan Coulasso o Carmen Baliero. Durant el 2020/21 va realitzar el laboratori de recerca sobre la forma i l'emoció impartit per l'escola Cabuia, així com els tallers de Direcció d'Art i Vestuari Manipulable amb Blau Borenstein. Durant el 2020 va crear la seva primera obra unipersonal anomenada “Vida Útil”.

IRENE LÓPEZ (Barcelona, 1994)

Producció i distribució

Graduada en Comunicació Audiovisual i en Interpretació per TV i teatre a La Bobina de Barcelona i més tard s'especialitza en Gestió Cultural. Des de l'any 2012 inmersa en projectes d'educació, teatre i comunicació. A l'any 2016 dirigeix i distribueix el documental ¿Dónde están las niñas?, curt seleccionat pel festival DOCS BCN. Al 2018 forma part del projecte d'intervenció social Càmeres i Acció on dinamitza diversos projectes com “Barris i Acció”, “La vellesa dels barris” i participa del documental “Distàncies”. A l'any 2020 s'incorpora en la producció de l'espectacle El Mago Pop i més tard forma part del departament Grups Victòria, on distribueix espectacles per a Madrid i Barcelona com “Fama”, “Ghost”, “La Llamada”, “Billy Elliot”, entre d'altres. Ha participat de diversos projectes de publicitat i ficció com a actriu per a TV.

RAÚL GALLEGOS (Barcelona, 1986)

Tècnic i regidor

Després de formar-se en Producció d'audiovisuals, ràdio i espectacles a l'escola EMAB de Barcelona ha treballat durant 9 anys de regidor, gerent i productor de teatre per a diverses productores com La Perla 29, La Brutal o Focus També ha fet esdeveniments com el Mobile World Congress de Barcelona i l'acte d'encesa de llums de la ciutat de Barcelona amb Blanc Produccions o el Palo Alto Marquet de Bungavilla Somnis. Ha rebut formació com a Dissenyador d'Il·luminació a l'escola TTE i ha dissenyat les llums dels espectacles: ‘Caputxeta, com et dius?’ exhibida a diferents sales del Barcelonès, ‘Qui ets tu?’ per al Centro Cultural Contenedor de Màlaga, ‘Dones lliures’, estrenat a la Presó Model de Barcelona i ‘Tocar fuerte la bocina’ de Diego Fornell. A més, ha participat en projectes d'altres disciplines audiovisuals com la publicitat (diferents anuncis per a Mamma Team o Garage Films), el cinema (Res tornarà a ser com abans i El Crèdit, de TV3 i Focus) o la televisió (Programa Scenik de la Xarxa de televisions locals). Actualment combina el teatre amb la seva altra vessant professional, la docència, i és mestre de ràdio.

Fitxa tècnica

NOTA: Tots els elements escenogràfics estan a peu de terra.

SO

- 2 micròfons dinàmics. 1 sense fil
- 2 peus de micro
- Cablejat XLR
- Teclat
- Altaveus PA
- Taula de so amb un mínim de 6 canals

LLUM

- (Proposta adaptable a cada espai)
- 17 PARS (imprescindibles només 8)
- 1 FRESNEL 2KW
- 9 PC 1KW (filtrats)
- 3/4 RETALLS (3 filtrats)
- 1/2 Làmpades de taula (dimeritzades)

VÍDEO/ ESPAI/ ALTRES

- 1 Projector HD natiu 16:9 o 16:10 (1920*1200px o 1920*1080px) amb connexió HDMI
- Dimensions d'espai mínimes (5x5x5)
- 4 schuko per a connectar: 1 radiocasset, 1 reproductor de vinils, 1 projector de diapositives, 1 làmpada
- Personal: 3 intèrprets en escena + 2 / 3 tècnics (so, vídeo i llum)
- L'escenografia es transporta amb furgoneta Ford Transit Custom de 5.5m de llarg x 2m d'amplada i 2m d'alçada (o model similar de mesures similars)

“Jo vull que el meu funeral sigui casolà, una cosa senzilla. Amb quatre coses com si estiguéssim al menjador de casa.”

Babita

*Babita,
Blanes 1966*

1948

Opinions del públic

Maravillosa

“Fue maravillosa, me transportó a los recuerdos que tengo con mi abuela. Una obra sensible y especial. Preciosa!!!”

Irene Caro, 31 anys

Emocional i diferent

Abel Conde, 17 anys

Emociones a flor de piel

“Es un obra original y atrevida, hay un momento para cada sentimiento”

Ethan Grane, 19 anys

Amor de néta, orgull d’àvia

“És una versió divertida d'un tema molt seriós i tractat de manera entranyable.”

Tona Carbonell, 68 anys

Controvertida

“Trista i divertida, tracta la controvertida idea d'assajar un funeral amb la difunta encara viva, col·locant a l'espectador, potser, en una contradicció moral sobre la correcció de l'obra que evidencia que la mort és un tabú a la vegada que una certesa.”

Alexandre Prats, 32 anys

Profunda

“És una obra que tracta temes essencials i ho fa amb molta dolçor.”

Laia Fuentes, 22 anys

Joc i múltiples llenguatges per reivindicar a les àvies

“És una peça propera i íntima, de construcció artesana i cuidada. Conviuen perfectament els diferents llenguatges escollits, que no en són pocs, i que ens fan viatjar entre el passat i el present, d'allò més àntic a allò més contemporani, tal i com ho ha fet la protagonista al llarg dels seus 100 anys. Autenticitat en l'escenari que ens porta a connectar amb les nostres àvies i amb totes les altres que han sigut referents silencis des de la calidesa i la llar que han creat.”

Betty Enguix, 34 anys

Genial, original i divertida!

“Una obra divertida, molt original, diferent! Totalment recomanable per passar una bona estona i plantejar-se noves sensacions!”

Anna Figueras, 60 anys

Celebració d’una vida

“Un funeral hauria de ser la celebració d'una vida. Agraïment d'haver compartit amb una persona. En aquesta obra s'aconsegueix crear un clima molt emotiu i es transmet una idea de funeral molt maca. Seria molt bonic que els funerals fossin com aquest. Amb ball, imatges i música...

Anna Canals, 44 anys

Una sensibilitat espectacular en conjunt de riures dolços i picants

“Obra feta amb una delicadesa excepcional que atrapa i aconsegueix emocionar, recordar i transportar-te i connectar-te amb la teva pròpia història alhora que aconsegueix fer-te riure molt.”

Clara Rius, 26 anys

Enllaços

TEASER
<https://youtu.be/Tclcd6kLoQ4>

FUNCIÓ SENCERA
<https://youtu.be/SyAkaNEDxnk>

COL·LOQUI POST FUNCIO
(Corral de comedias Alcalá de Henares)
<https://youtu.be/KPg9RuhdCrQ>

CONVERSA AMB CORRAL DE COMEDIAS
<https://youtu.be/26vphLHrrUw>

PREMSA
<https://docs.google.com/document/d/1tMkaTd89FGgDc858A1yGu8QYoaS68ucVuvNcLMRGJFw/edit?usp=sharing>

ALTRES PRODUCCIONS CIA.:

Barris que parlen: El Poblenou (2022)
<https://youtu.be/foOsOuhIPJM>

CONTACTE

Gisela Saló

cia.kunstant@gmail.com

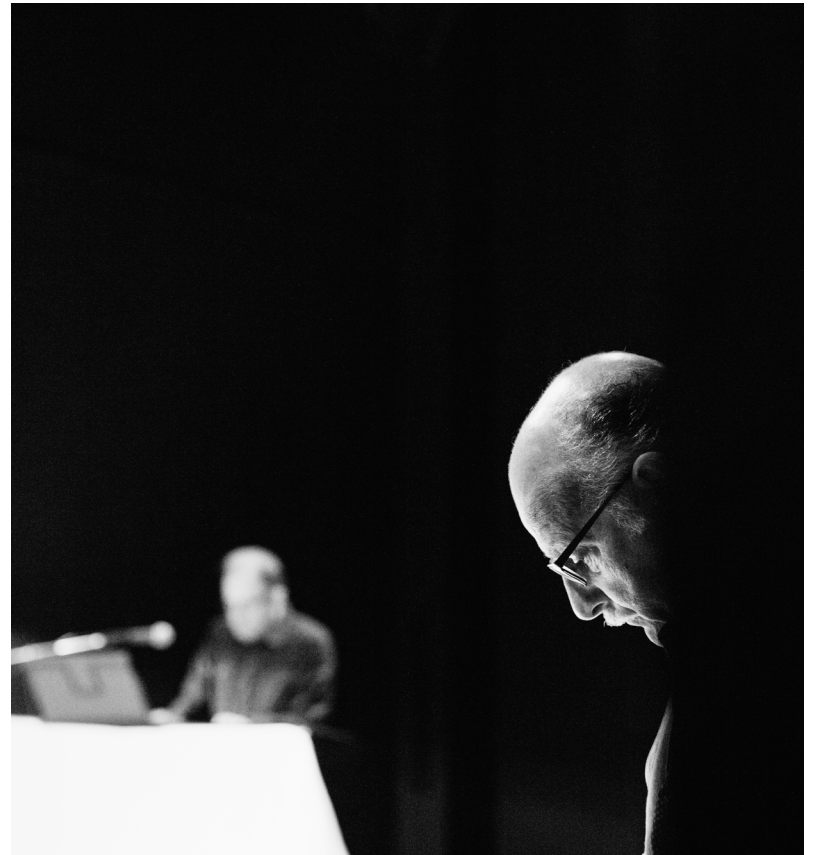
635 82 71 63

@cia.kunstant

Fotografies

Pablo López

@pablolopez.ms

Amb el suport de: